

ΤΑ ΤΗΣ ΥΠΟΔΟΧΗΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΕΣΒΕΩΝ
ΠΑΡΑ ΤΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝῃ ΑΥΛῃ.

ΕΝ τινι τῶν τελευταίων φυλλαδίων τῆς Ἐπταλόφου ἐκθέσαντες σύντομον περιγραφὴν τῶν διαφόρων μελῶν τοῦ περικαλλεστάτου Μεγάλου Παλατίου τῶν Βυζαντινῶν Αυτοκρατόρων, ἀνεμνήσθημεν ἐν παρόδῳ καί τινων τελετῶν λαμβανουσῶν ἐν αὐτῷ χώρῳ. Μίαν ἐξ αὐτῶν ἰδίως κρίνομεν ἤδη κατάλληλον ὅπως περιγράψωμεν, ἐραυρίζομενοι τὰ κατ' αὐτὴν ἐκ διαφόρων ἱστορικῶν τῆς Βυζαντινῆς. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παρὰ τῆ Βυζαντινῆς Αὐλῆς πομπῆς ὑποδοχῆ τῶν ξένων πρέσβεων.

Συνήθως ἡ προέλασις τῶν ξένων πρέσβεων καὶ λοιπῶν ἐπισήμων προσώπων, τῶν ἀπεσταλμένων διὰ πολιτικὴν ὑπηρεσίαν παρὰ τῆ Βυζαντινῆς Αὐλῆς, ἐγίνετο διὰ θαλάσσης. Ὀριζομένης πρότερον τῆς ἡμέρας τῆς ἐπισήμου παρουσιάσεως, ἀπεστέλλετο ἐκ τῶν παρὰ τὴν Ἑβραϊκὴν πύλην (τανῦν Βακτσέ-καπουσῆ) βασιλικῶν νεωρίων εἰς ἐκ τῶν αυτοκρατορικῶν δρομῶνων ἢ τριήρων, εἰς ὃν εἰσερχόμενοι οἱ πρέσβεις μετὰ τῆς συνοδείας αὐτῶν διεκπεραιουῦντο παρὰ τὰ Βυζαντινὰ ἀνάκτορα, ὅπου διὰ μιᾶς τῶν τριῶν πρὸς τὴν θάλασσαν πυλῶν, κυρίως δὲ διὰ τῆς Χαλκῆς πύλης, ἐξετέλουν τὴν μέχρι τῶν ἀνακτόρων πομπικὴν αὐτῶν προέλασιν.

Καὶ πρῶτον, πρὸ τῶν θυρῶν τῆς Χαλκῆς πύλης τοῦ προαυλίου τοῦ Παλατίου ἴσταντο κατὰ σειρὰν οἱ πλωτῆρες (ναῦται) καὶ οἱ Δαλμάται στρατιῶται, ἐζωσμένοι τὰς ῥομφαίας αὐτῶν καὶ κρατοῦντες δόρατα μετὰ σημαιῶν· ἔσωθεν δὲ τῶν καγκέλων τῆς Χαλκῆς καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν, ἄλλοι Δαλμάται κατὰ σειρὰν τεταγμένοι μετὰ σημαιῶν ἐπίσης, φέροντες ξίφη καὶ τόξα καὶ φαρέτρας.

Εἶτα δὲ ἴσταντο ἀμφοτέρωθεν μέχρι τοῦ Τρικλίνου τῶν Σχολῶν (1) ἕτεροι πλωτῆρες, φέροντες σπάθας. Εἰς δὲ τὸ Τριβουνάλιον ἴστατο ἕνθεν καὶ ἕνθεν ἡ πολιτικὴ διοικήσις μετὰ τῶν διαφόρων συστημάτων (ἐσναφίων), ἐνδεδυμένων τῶν μὲν ἀρχηγῶν αὐτῶν χλανίδια τῶν Σεκρετικῶν, τῶν δὲ λοιπῶν χλανίδια λευκὰ τῶν Ταγματικῶν. Μετὰ τούτους εἰς τὸν Τρικλινὸν τῶν Ἐξκουβιτῶν (2) ἴστατο καὶ κατὰ τὰ δύο μέρη στοιχηδὸν τὸ τάγμα τῶν Παμφύλων (στρατιωτῶν τοῦ ναυτικοῦ) μὲ κοντὰς σπάθας καὶ λευκοὺς τελαμῶνας· ἔξωθεν δὲ πάλιν τῆς Χαλκῆς πύλης τοῦ Τρικλίνου τῶν Κανδιδάτων (3) ἴστατο τὸ τάγμα τοῦ Δρουγγαρίου τῶν πλωτῆρων καὶ ὁ μέγας Πάμφυλος (ἀρχηγὸς τῶν προρρηθέντων) ἅπαντες ξιφηφόροι. Περὶ δὲ τὴν στοᾶν τοῦ Αὐγουστέως ἴσταντο ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν οἱ τῶν ἀρχόντων παῖδες, οἱ Βεστιαρίται καὶ οἱ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐνδεδυμένοι οἱ μὲν πρῶτοι τὰ ἑαυτῶν σκαρμάγγια (ἱμάτια σχιστὰ μέχρι τῶν γονάτων) καὶ ἐζωσμένοι ῥομφαίαν, οἱ δὲ δεῦτεροι χλανίδια, καὶ οἱ τρίτοι κοντομάνικα χρώματος ἀσπροκοκκίνου.

Κάτωθεν δὲ πρὸ τῆς κλίμακος τοῦ μεγάλου Τρικλίνου τῆς Μαγναύρας ἴστατο ἡ μεγάλη Ἐταιρεία (4) καὶ ἡ

(1) Τρικλινὸς τῶν Σχολῶν, ἐξ οὗ οἱ Σχολάριοι· τάγμα εὐγενῶν στρατιωτῶν, φρουρῶν τοῦ παλατίου.

(2) Τρικλινὸς τῶν Ἐξκουβιτῶν, εἰς ὃν ὁ βασιλεὺς κατὰ ὀρισμένης ἡμέρας· εἰστιάτο μετὰ τοῦ Πατριάρχου, τῶν ἀρχιερέων καὶ ἀρχόντων. Ἐπίσης οἱ Ἐξκουβίται ἦσαν τάγμα σωματοφυλάκων.

(3) Τρικλινὸς τῶν Κανδιδάτων· οὗτοι ἦσαν ἄνδρες κατ' ἐκλογὴν εὐσθενεῖς καὶ ἀρειμανίου θεᾶς, ἀπὸ τοῦ τάγματος τῶν Σχολαρίων λαμβανόμενοι καὶ τεταγμένοι ἰδίως πρὸς φυλακὴν τοῦ βασιλέως· ἀντιστοιχοῦσι τῇ σημερινῇ Χὰς-ἀσκέρ.

(4) Αὕτη διηρεῖτο εἰς τρεῖς τάξεις· πρώτην, μεσαίαν καὶ ἐσχάτην· συνίστατο δὲ, ἐκτὸς τῶν Γραικῶν, καὶ ἀπὸ ξένων στρατιωτῶν.

Ὅλα κάτω σιωπῶσι, καὶ ἀκούεις ἄνω μόνον,
ὡς φωνὰς πολλῶν στομάτων, τὰς δονήσεις τῶν κωδῶνων.
Οὐδείς ἤχος, οὐδὲν ἔχνος εἰς τὰς ἀγορὰς ἀνθρώπου,
διεκόπη πάσα, λέγεις, κίνησις αὐτοῦ τοῦ τόπου·
τοῦ Χριστοῦ ὁ θεῖος λόγος τὴν καθέδραν ὄλην βόσκει,
καὶ καθεῖς τὴν Διαθήκην ἔγκλειστος ἀναγινώσκει.
Μακαρία πόλις ὅπου τόση πίστις ἐμφωλεύει,
ὅπου πρὸς τὸν Πλάστην τόσος φόβος κ' ἔρωι βασιλεύει!

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ALFRED DE MUSSET.

Τὸ ἐμαντεύσαμεν, φιλοπερίεργοι ἀναγνώσται!

Τὴν πολυθρύλλητον κλεῖδα, τὴν ἐπισταλείσαν ἡμῖν ἐκ
Σαράντα-Ἐκκλησιῶν καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλαδίῳ τῆς
Ἐπταλόφου καταχωρισθεῖσαν, ἔλυσε ἐπιτυχῶς ὁ Κ,
Ν. Σακόπουλος, δικαστὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου· καὶ
ἔλυσε αὐτὴν—μαντεύσατέ το καὶ ὑμεῖς—οὐχὶ ἐν δια-
στήματι ἐξ μηνῶν, οὔτε ἐξ ἡμερῶν, οὔτε ἐξ ὥρων, ἀλλὰ...
θὰ τὸ ἐμαντεύσατε βεβαίως... ἐξ πρώτων λεπτῶν τῆς
ῥάρας! καὶ μετὰ πρώτην ἀνάγνωσιν, παρόντων τοσούτων
ἀξιοπίστων ἀτόμων.

Ἐλπίζομεν ὁ Ναζωραῖος ἐπικριτὴς τῶν ἡμετέρων κλει-
δῶν νὰ πεισθῇ πλέον ὅτι «οὐδὲν ἐστὶ κρυπτόν, ὃ οὐ μὴ
φανερὸν γενήσεται,» καὶ ὅτι μάτην θὰ κατατρίψῃ τὸν
καιρὸν τοῦ προσπαθῶν νὰ ἐπινοήσῃ ἑτέραν πολυπλοκωτέ-
ραν καὶ δυσνόητον κλεῖδα, διότι ἀμφιβολία πλέον δὲν
ὑπάρχει ὅτι θὰ εὑρεθῇ πάντοτε εἰς Σαμπολιῶν διὰ τοὺς
ἱερογλύφους του.

Ἄν δὲ, θέλων νὰ ψεύσῃ ἑμᾶς, κατασκευάσῃ ἑτέραν
κλεῖδα καὶ ἐπιστείλῃ αὐτὴν, τολμῶμεν νὰ καθυποβάλω-
μεν αὐτὸν ὑπὸ τὰς ἐξῆς συνθήκας: Α^{ον} Νὰ μὴ συνοδεύσῃ
τὴν κλεῖδα μετὰ τῆς λύσεως, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ὑπο-
ψίας ἢ παρεξηγήσεως· καὶ Β^{ον} νὰ προσέξῃ εἰς τινὰς οὐ-
σιώδεις ἐλλείψεις περὶ τὴν κατάσρωσιν τῶν στοιχείων ἀπο-
φεύγων τὰ παχυλὰ σφάλματα, ἅτινα ἐκόσμουν τὴν προα-
ποσαλείσαν κλεῖδα καὶ ἐξ ὧν παραθέτομέν τινα ἐνταῦθα:

Ἐν στίχῳ 4, λέξει ἀ. ἀντὶ μ κ π υ γραπτέον μ κ π υ ξ ι, ἵνα ἦ
π λ ε τ ο ν καὶ οὐχὶ ε τ ο ν.

Ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ, τελευταία λέξει ἀντὶ ω θ ω ε ψ—ω θ ω π ζ, ἵνα ἦ
τ ι ἄ ρ α καὶ οὐχὶ β υ ἄ ρ α.

Ἐν στίχῳ 5, λέξει προτελευταία ἀντὶ σ μ π ω—σ ν π ω, ἵνα ἦ
εἰ μ ἦ καὶ οὐχὶ εἰ ν ἦ.

Ἡ κλεῖς τῆς στεγανογραφίας ταύτης εἶνε τὸ ἀλφάβητον
ἀντεστραμμένον, τουτέστιν ἀντὶ τοῦ α τὸ ω, ἀντὶ τοῦ
β τὸ ψ, καὶ οὕτω καθεξῆς· πρὸς τούτοις καὶ αἱ λέξεις
γράφονται ἀντεστραμμέναι, οἷον ἀντὶ χάριτες—σετιράχ,
κτλ. Κατὰ τὴν μέθοδον λοιπὸν ταύτην (ἣτις βεβαίως οὐ-
δὲν ἔχει τὸ θαυμάσιον), ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις τῶν συμβολικῶν
ἐκείνων στίχων, οἵτινες ἔχουσιν ἐν πλεονέκτημα πλειότε-
ρον τῶν λοιπῶν, ὅτι αἱ τελευταῖαι λέξεις ἐκάστου δισί-
χου ἀποτελοῦσι συνήχησιν ἢ λογοπαίγνιον μεταξὺ των.

Αἱ τρεῖς Χάριτες τὴν εἶδον καὶ αἱ Μοῦσαι αἱ ἑννέα,
καὶ ἐκραύγασαν μὲ θάμβος «βαβαὶ κάλλος! ε! ε! νέα!

« Μεταξὺ τῶν ζώντων πάντων βασιλεύει, καὶ τί ἄρα
« πλείον τι αὐτῇ ἀρμόζει, εἰμὴ σκῆπτρον καὶ τιάρα;

« Εἰς αὐτὴν πλέον δὲν πρέπει ἄλλο τι, εἰμὴ λατρεία·
« οὔτε δέρας τῆς Κολχίδος, ἢ κεστός, ἢ μῆλα τρία!»

Εἰς τοῦ σήθους μου τὸν θρόνον ὡς μονάρχης κ' ἀν' ἀνέβη,
ἀλλὰ φεῦ! τὸν ἔρωτά μου ἀπαρνέεται κ' ἀνανεύει.

Οἶμοι! τί ἠλιθιότης! τί κακὸν, ἄχ! τί μωρία!
νὰ μὲ φαίνεται γλυκεία ἢ ἐκ ταύτης τιμωρία!

Εἰς τὸν πρῶτον λύτην τῆς σήμερον καταχωριζομένης
Κλειδῶς, θέλομεν προσφέρει ἀντίτυπον τοῦ νεοεκδοθέντος
πονήματος ἡμῶν «Ὁ Ἐναστρὸς Οὐρανός.» Ἄν δὲ
ἐπιτύχῃ τὴν λύσιν ὁ ἐκ Σαράντα-Ἐκκλησιῶν ἐπικριτὴς
ἡμῶν, θέλομεν δωρήσει αὐτῷ ἐξαιρετικῶς τὸν Α' τόμον
τῆς Ἐπταλόφου. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ λύσις πρέπει νὰ
σταλῇ ἡμῖν πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἐνεστῶτος μηνός. Ἔστι
δὲ ἡ ἐν λόγῳ Κλεῖς ἡ ἐξῆς:

Ο * ο * α * υ ο η α * α * α * ι α ο υ * ι α * υ α * ι ε * α *
ια ε * α * υ α * α * α * α * ω * ι α * * * * * ι ε * α * α * ι ε * α * ε
ο * ο * α * υ ο η α * α * α * ι ο ο υ * ι ο * υ α * ο * ο *
ι * α * ε * α * ι ο * ε * α * ι ι α * * * * * α * α * ω * ι α
ι * * * ο * α * ε * * * α * ε * α * α * α * * ο * ε * * * α * ε * υ ο *
ε * ι * ω * * * * * α * * * α * ο * * η * * η * υ * * η * υ ο * α * * α
Ω α * * α * α * ε * * ι ο υ α * ι ε * α * ι α * * * * * υ ο * * * * * α
ια * * * υ ο * ο * * * ι ε * * * * * ι ε * α * α * ι α * * * * * υ ο * * * * * ι ο * * * * * α
* ι ε * * * * * ε * * * * * α * * * * * α * * * * * υ ο * * * * * υ ο * * * * * ο * * * * * ι α * * * * * ω * * * * * ω * * * * * ε α
ο * ο * η * ο * ο * ο * ο * * * α * ι ο * * * * * α * ε * * * * * ω * * * * *
* ι ε * * * * * ε * ο * * * * * ο * * * * * υ α * * * * * υ ο * * * * * ο * * * * * α * * * * * υ ο * * * * * ο * * * * * ο *
* η * * * * * ε * * * * * ο * * * * * ο * * * * * ο * * * * * ο * * * * * ω * * * * * η * * * * * η * * * * * ο * * * * * ω * * * * * ο * * * * * ι * * * * * ε
* ι ε * * * * * ο * * * * * ι ε * * * * * η * * * * * η * * * * * ω * * * * * υ ο * * * * * ι ε * * * * * ω * * * * * υ ο * * * * * α * * * * *
ια * * * η * * * α * η * ο * ι α * υ * * * α * ι α * * * * * υ * * * * * ο * * * * *
* ε * ο * α * * * * * α * * * * * υ ο * * * * * α * * * * * α * * * * * ο * * * * * α * * * * * υ ο * * * * * α * * * * * ε * * * * *
* ω * * * * * η * * * * * υ α * * * * * α * * * * * α * * * * * α * * * * * ι ε * * * * * ω * * * * * ω * * * * * ω * * * * * ι α

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

41.

Ἐπὶ σχῆμα σεμνὸν μοναχοῦ ἀν' ἐπιτήσεως,
ἢ εἰς ἕνός προσβλέψης σπουδαίου,
ἀμφοτέρων ὡς ὄνομα θὰ μ' ἀπαντήσης.

Ἄν δὲ παίζων δεξιῶς, θελήσης
τῶν στοιχείων μου ἐν τῶν μεσαίων,
διαγράφων αὐτὸ, ν' ἀφαιρέσης,
εἰς πτηνὸν μεταβάλλομαι πλέον.

Κ. ΔΗΜΗΣΣΑΣ.

42.

Σὺ, ὁ λέγων ὅτι ὅλα εἶνε εὐκόλον νὰ λύσης,
τίς ἦ λέξις, τὴν ὁποῖαν ἐὰν ἀποκεραλίσης
καὶ τὴν ἀναγραμμάτισης,

'ς τοῦ πτωχοῦ καὶ τοῦ πλουτοῦ τὰς τραπέζας θ' ἀπαντήσης;

ΓΡ. Μ. ΒΑΝΝΙΕΡΗΣ.

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 39 ΚΑΙ 40 ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ.

Βρώμη. (Ῥώμη καὶ Ῥώμη-ὠμή-μή.)—Βοῦς. (οὔς.)